

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Vladimíry Kosovcové a soudkyň JUDr. Blanky Bendové a JUDr. Evy Zatočilové v právní věci žalobce : **J. K.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupeného JUDr. Petrou Carvanovou, advokátkou se sídlem Kladno, Huťská 1383, proti žalovanému : **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČ 000 25 429, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o zaplacení částky **613.026,- Kč s přísl.**, o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 1.6.2015, č.j. 10C 136/2013-176

t a k t o :

- I.** Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku o věci samé (II.) co do částky 531.460,- Kč s příslušenstvím a ve výroku o nákladech řízení (IV.)

p o t v r z u j e .

- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 79.256,- Kč se specifikovaným zákonným úrokem z prodlení do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), ve zbývající části, kterou se žalobce po žalovaném domáhal zaplacení 533.770,- Kč se specifikovaným zákonným úrokem z prodlení žalobu zamítl (výrok II.), žalobu, kterou se žalobce domáhal, aby soud konstatoval, že průtahy v řízení vedeném proti žalobci u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. 52T 8/2009

došlo k zásahu do jeho práva na spravedlivý proces zaručeného v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, že jeho neoprávněným vzetím do vyšetřovací vazby došlo k porušení jeho práva na osobní svobodu zaručeného v čl. 8 Listiny základních práv a svobod, že neoprávněným nařízením a provedením domovní prohlídky a jiných prostor došlo k porušení jeho práva na nedotknutelnost obydlí zaručeného v čl. 12 Listiny základních práv a svobod, a že neoprávněným odposloucháváním telefonních hovorů došlo k porušení jeho práva na tajemství zpráv podávaných telefonem zaručeného v čl. 13 Listiny práv a svobod zamítl (výrok III.) a dále uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 53.723,60 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Petry Carvanové, advokátky (výrok IV.). Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce se žalobou původně domáhal po žalovaném zaplacení částky 723.214,- Kč se specifikovaným zákonným úrokem z prodlení, a aby bylo konstatováno porušení práv žalobce uvedených ve výroku III. napadeného rozsudku s tím, že dne 9.5.2005 bylo proti němu zahájeno trestní stíhání usnesením policejního orgánu pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona, stížnost žalobce proti tomuto usnesení byla zamítnuta. Téhož dne došlo k domovní prohlídce a následně i k prohlídce kanceláře žalobce v xxx xxx xxx a u účetní žalobce Ing. Š. Žalobce byl převezen do cely předběžného zadržení, kde strávil dva dny. Přípravné řízení trvalo řadu let, obžaloba byla podána dvakrát, následně rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 26.9.2012, sp. zn. 52T 8/2009 byl žalobce obžaloby zproštěn. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 11.12.2012. V souvislosti se vzetím do cely předběžného zadržení požadoval žalobce náhradu škody v paušální výši 340,- Kč, dále 23.110,- Kč za cestovní náhrady, které musel vynaložit na cesty na výslechy, hlavní líčení a za svou obhájkyňu. Vedle těchto částek požadoval žalobce přiměřené zadostiučinění ve výši 100.000,- Kč za nesprávný úřední postup spočívající v nepřiměřené délce trestního řízení, když mu vedle toho vznikla i nemajetková újma, kterou vyčíslil částkou 600.000,- Kč, z toho 4.000,- Kč za nezákonné omezení osobní svobody. Žalobce dále podrobně popsal postupy orgánů činných v trestním řízení ve vztahu k jeho osobě, včetně toho, že mu byly odposlouchávány telefonické hovory, byl mu zajištěn majetek, bylo mu znemožněno podnikat. Za každý rok nezákonného trestního stíhání požadoval žalobce částku 80.000,- Kč. Vlivem trestního řízení se mu rozpadlo manželství, přestali se s ním stýkat známí a přátelé, byly mu zabaveny mobilní telefony, na kterých měl obchodní kontakty, přišel proto o řadu zakázek. Na úkony činěné v trestním řízení si musel brát dovolenou, která má sloužit k odpočinku a nikoli ke stresu při těchto úkonech. Pověst žalobce byla poškozena i v jeho zaměstnání, trestní řízení mělo spatný vliv na jeho psychiku. Žalobce svůj nárok uplatnil u žalovaného, který jeho žádosti vyhověl částečně. Žalovaný uplatněný nárok neuznal, učinil nesporným skutečnost, že žalobce uplatnil svůj nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy v souvislosti s citovaným trestním řízením, jeho nároku vyhověl částečně, přiznal mu částku ve výši 108.205,- Kč, a to za cestovné částku 18.330,- Kč, za nemajetkovou újmu spočívající v délce řízení 7 let a 7 měsíců 88.875,- Kč, když výslednou částku snížil o 10% vzhledem k charakteru řízení, počtu obviněných a působení zahraničního prvku. Jako náhradu nemajetkové újmy za omezení na svobodě přiznal za dva dny celkem 1.000,- Kč. Žalovaný sporoval, že trestní řízení bylo příčinou rozvratu manželství žalobce, neuznal nárok na zaplacení 340,- Kč za vybranou dovolenou. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalobce v průběhu řízení vzal žalobu částečně zpět co do částky 108.205,- Kč, neboť tuto částku žalovaný dne 10.12.2013 žalobci uhradil. V tomto směru soud I. stupně řízení částečně zastavil usnesením z 19.2.2014. Posléze vzal žalobce žalobu zpět co do částky 1.879,- Kč z titulu cestovních náhrad, neboť ty byly žalovaným částečně uhrazeny, i v tomto směru bylo řízení usnesením soudu I. stupně zastaveno. Dalším procesním postupem soudu I. stupně došlo k částečnému rozšíření žaloby o 236,- Kč se zákonným úrokem z prodlení na základě podání žalobce ze dne 13.12.2013. Soud

I. stupně provedl ve věci dokazování, včetně účastnického výsledku žalobce, svědků P. K. ml. a I. K., bývalé manželky, a z listin zjistil, že žalobce uplatnil u žalovaného dne 23.4.2013 nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy z nezákonného trestního stíhání vedeného u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, pod sp. zn. 52T 12/2008 a domáhal se náhrady škody ve výši 340,- Kč dle § 30 zák. č. 82/98 Sb., která mu vznikla vzetím do cely předběžného zadržení, dále částky 22.874,- Kč coby cestovních nákladů s tím, že žalobce jezdil osobním vozidlem Opel Astra, dále nemajetkové újmy ve výši 700.000,- Kč z titulu nezákonného trestního stíhání, z toho 100.000,- Kč za nepřiměřenou délku trestního řízení a 600.000,- Kč za porušení práva na nedotknutelnost osoby vzetím do cely předběžného zadržení. Dále měl soud I. stupně za prokázanou výši částky, kterou z titulu předběžného projednání nároku u žalovaného, žalovaný žalobci zaplatil. Po citaci ustanovení § 1 odst. 1, § 5, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 13 odst. 1, § 31a odst. 1, 2, 3 zák. č. 82/1998 Sb., článku 5 odst. 1 věta první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod posoudil předmětnou věc ve smyslu těchto zákonných ustanovení s tím, že žalobce se domáhal jednak náhrady škody a jednak zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nepřiměřené délky trestního řízení, za nemajetkovou újmu ve výši 596.000,- Kč z titulu nezákonného rozhodnutí, jímž je usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce, za nemajetkovou újmu ve výši 3.000,- z titulu nezákonného omezení osobní svobody, dále náhrady škody ve výši 340,- Kč z titulu ušlého výdělku po dobu jeho zadržení a náhrady škody ve výši 2.901,- Kč spočívající v cestovním vynaloženém žalobcem na cestu k jednotlivým úkonům v trestním řízení. Soud I. stupně vzal dále za prokázané, že trestní stíhání žalobce a dalších podezřelých pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2, 3 písm. a), odst. 4 trestního zákona, dílem dokonáný, dílem nedokonáný podle § 8 odst. 1 trestního zákona, formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona bylo zahájeno usnesením Policie ČR, ÚSKPV, Útvar odhalování nelegálních výnosů a daňové kriminality, expozitura Ústí nad Labem, dne 9.5.2005, ČTS: FIPO-25/ÚL-ND-2005, že rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 26.9.2012, sp. zn. 52T 8/2009 byl žalobce zproštěn obžaloby, čímž zároveň došlo ke zrušení usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání žalobce. Usnesení o zahájení trestního stíhání je podle názoru soudu I. stupně nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb. v případě, kdy trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením. V daném případě trestní stíhání žalobce neskončilo pravomocným odsouzením, čímž mu vznikl nárok na náhradu škody, resp. nemajetkové újmy z titulu vydání nezákonného rozhodnutí. Soud I. stupně v tomto směru poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu sp.zn. 25Cdo 1487/2001 a 31Cdo 3916/2008. Soud I. stupně k jednotlivým nárokům žalobce uvedl následující : pokud se týče nemajetkové újmy ve výši 596.000,- Kč za vydání nezákonného rozhodnutí, žalobce tento nárok rozdělil na částku 116.000,- Kč za období od počátku trestního stíhání do účinnosti zákona č. 160/2006 Sb. a na částku 480.000,- Kč za období od 27.4.2006 do skončení trestního stíhání. Soud I. stupně v této souvislosti nevyloučil náhradu nemajetkové újmy ve výši 116.000,- Kč (za dobu od 9.5.2005 do 26.4.2006) a nepředložil věc Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí, když dovodil, že by tento procesní postup byl v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení, pokud by soud I. stupně předkládal části vyloučených řízení k Vrchnímu soudu v Praze, neboť řízení se z tohoto důvodu prodlouží o jeden rok a nakonec se navíc celé řízení o náhradě škody stane natolik nepřehledným, že je velmi obtížné vydat srozumitelné rozhodnutí ve věci samé. Soud I. stupně dále dovodil, že při stanovení formy či výše zadostiučinění soud vychází především z povahy trestní věci, z délky trestního řízení a následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře žalobce, přičemž přihlédne i k okolnostem, z nichž k nemajetkové újmě došlo. Kritéria uvedená v § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. se nepoužijí, neboť se týkají výlučně stanovení odškodnění v případě nesprávného úředního postupu spočívajícího v porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Žalobce byl stíhán pro podezření ze

spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, za který bylo možno, v případě vydání odsuzujícího rozsudku, uložit trest odnětí svobody v trvání 5 – 12 let. Soud I. stupně dospěl k závěru, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu by mělo být v tomto případě poskytnuto v penězích, neboť čím vyšší trest poškozenému v trestním řízení hrozí, tím vyšší je jeho újma. Trestní řízení trvalo 7 let a 7 měsíců, což je doba s ohledem na všechny okolnosti případu nepřiměřená. Toto kritérium je však posuzováno samostatně, neboť žalobce se domáhal zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu byla způsobena nepřiměřenou délkou trestního řízení, proto soud z důvodu délky řízení neučinil závěr o zvýšené intenzitě zásahu do osobnostní sféry žalobce a poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30Cdo 2813/2011. Povaha trestné činnosti v posuzovaném případě zpravidla působí společenské odsouzení stíhaného, zvláště pokud měla být trestnou činností způsobena škoda velkého rozsahu, jako v posuzovaném případě. Tato skutečnost tedy svědčí pro poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu v penězích. Soud I. stupně dále konstatoval, že trestní stíhání žalobce vešlo ve známost zejména v xxx, kde žalobce bydlel a pracoval jako školník v jedné ze základních škol. Z provedeného dokazování pak bylo dle názoru soudu I. stupně zřejmé, že trestní stíhání žalobce nevešlo ve známost po celé České republice, pouze jednou se objevila fotografie v celostátním deníku Právo, na kterém byl vidět i žalobce, nicméně kdo žalobce neznal již dříve, tak nemohl dospět k závěru, že se o žalobce jedná, neboť u fotografie ani v článku není jeho jméno vůbec zmíněno. Vedle toho byl pro trestně stíhané osoby článek pozitivní, neboť v něm bylo uvedeno, že nikdo za mnohamilionové podvody s daněmi nejde do vězení a navíc osm obžalovaných bylo zproštěno. Soud I. stupně posouzení této otázky uzavřel tak, že znalost trestního stíhání žalobce byla spíše lokálního než celostátního charakteru, což nnesvědčí pro přiznání zadostiučinění v penězích. Trestní stíhání poškodilo žalobce ve společenské oblasti, kdy tvrdil, že ho přestali zdravit sousedé, vnímal vyčítavé pohledy svých dlouholetých kamarádů a známých na chalupě v xxx, kterou následně raději prodal. Dále poukázal na zhoršení zdravotního stavu, náhradu škody na zdraví a uváděné zdravotní problémy, které podle soudu provází většinu poškozených, kteří byli neoprávněně trestně stíháni, což je právě důvodem k tomu, aby jim bylo poskytnuto odškodnění. Žádné jiné následky v osobnostní sféře žalobce způsobené trestním stíháním nebyly prokázány, když soud neuvěřil tvrzením žalobce, ani svědeckým výpovědím jeho bývalé manželky či syna, že příčinou rozvratu manželství mělo být trestní stíhání žalobce. Tvrzení žalobce o tom, že uvedli jiný důvod rozvratu manželství, který by byl schůdný i pro církev, protože žalobce a jeho bývalá manželka jsou věřícími osobami, je zcela nelogický a zjevně účelový. Podle odůvodnění rozvodového rozsudku ze dne 23.5.2012 Okresního soudu v Teplicích č.j. 27C 25/2012-12 příčinou rozvratu manželství žalobce bylo nezodpovědné chování jeho manželky v oblasti hospodaření s finančními prostředky, jak oba manželé v průběhu řízení o rozvod shodně tvrdili. Soud I. stupně dále konstatoval, že žalobce nebyl postižen trestním stíháním v pracovněprávní oblasti, neboť stále mohl bydlet ve služebním bytě, vykonávat povolání školníka na základní škole, pracovněprávní poměr ukončil až odchodem do starobního důchodu, jak sám uvedl ve své účastnické výpovědi. Pokud tvrdil, že nemohl vedle svého zaměstnání podnikat v oblasti dodávky a montáží žaluzií, tak soud I. stupně tvrzením žalobce neuvěřil. Příčinná souvislost mezi úmrtím otce žalobce a trestním stíháním žalobce nebyla prokázána. Soud I. stupně po zhodnocení veškerých okolností tohoto případu dospěl k závěru, že žalobci náleží za nemajetkovou újmu zadostiučinění v penězích, a to zejména s ohledem na povahu trestné činnosti, pro kterou byl žalobce stíhán a výši hrozícího trestu. Žalobce nebyl stíhán vazebně, trestní stíhání nebylo příliš medializováno, nevešlo v širší známost a žalobce poškodilo zejména ve společenské oblasti. Soud proto přiznal žalobci částku 77.000,- Kč, tedy cca 10.000,- Kč za rok trestního řízení, které odpovídá intenzitě nemajetkové újmy, když přihlédl k tomu, že v průběhu řízení byla provedena domovní prohlídka v bytě žalobce a v jeho kanceláři, byly odposlouchávány

jeho telefonní hovory. Tuto částku soud rozdělil na 10.000,- Kč za období od zahájení trestního stíhání, tj. od 9.5.2005 do nabytí účinnosti zákona č. 160/2006 Sb. do 26.4.2006, a na částku 67.000,- Kč za období od 27.4.2006 do 11.12.2012, do skončení trestního stíhání žalobce. Poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30Cdo 2579/2011 a zároveň přiznal i příslušenství pohledávky, když podrobně rozvedl za jaké období a v jaké výši je tento nárok důvodný. Ve zbývající části, již se žalobce po žalovaném domáhal zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu za vydání nezákonného rozhodnutí ve výši 519.000,- Kč se specifikovaným zákonným úrokem z prodlení, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Druhým nárokem žalobce byl nárok na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu měla vzniknout nesprávným úředním postupem, a to porušením povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě (§ 13 odst. 1 věta druhá a třetí zák. č. 82/1998 Sb.). Poukázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva k této problematice, kdy není obecně stanovena žádná lhůta, kterou by bylo možné považovat za přiměřenou, přihlíží se ke složitosti věci, chování účastníků a státních orgánů a významu řízení pro účastníka (rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30Cdo 35/2012). Soud I. stupně konstatoval, že řízení trvalo od 9.5.2005 do 11.12.2012, tj. 7 let a 7 měsíců, kterou soud I. stupně považoval za dobu nepřiměřenou. Přiznal žalobci základní částku ve výši 98.750,- Kč, vycházel z částky 15.000,- Kč za první dva roky a z částky 15.000,- Kč za každý další rok řízení, a z částky 1.250,- Kč za každý další měsíc řízení a i v tomto směru poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu. Tuto částku soud I. stupně volil s ohledem na to, že délka trestního řízení byla sice nepřiměřená, ale nikoliv extrémní. Zmíněnou částku snížil o 30 %, s ohledem na složitost věci po skutkové stránce z důvodu většího množství obžalovaných (11), kdy soud musel hodnotit, který z obžalovaných a jak se na složité trestné činnosti účastnil, a který nikoliv, bylo vyslýcháno mnoho svědků, několik znalců, zpracovány znalecké posudky, odborná vyjádření, bylo prováděno velké množství listinných důkazů, vyhodnocovány odposlechy, domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor. Věc byla složitá i po stránce právní, kdy bylo nutné posoudit, zda má každé jednotlivé jednání obžalovaných veškeré znaky skutkové podstaty trestného činu zkrácení daně, poplatků a podobné povinné platby, zda trestná činnost byla dokonána, v jaké výši byla způsobena škoda, kdy soud vycházel i z mnoha judikátů vztahujících se k této trestné činnosti. O složitosti věci pak svědčí i obsáhlé odůvodnění rozsudku soudem I. stupně, a to v rozsahu 47 stran. Další důvody pro snížení, či pro zvýšení základní částky soud I. stupně neshledal. Žalobce se na délce řízení nepodílel. Věc byla projednávána kromě přípravného řízení před soudy na dvou stupních soudní soustavy. Byla žádána právní pomoc v Řecku. V postupu orgánů činných v trestním řízení neshledal soud žádné období nečinnosti či průtahy, úkony byly činěny ve lhůtách obvyklých. Žalobce si na průtahy v řízení nestěžoval, ani na žádné ve své žalobě nepoukazoval. Význam řízení byl pro žalobce zvýšený. Přesto však z tohoto důvodu základní částku soud I. stupně nezvyšoval, neboť tato skutečnost byla zohledněna při posuzování nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy z titulu nezákonného rozhodnutí, v opačném případě by docházelo ke dvojímu odškodnění (rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30Cdo 2813/2011). Soud I. stupně tedy dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci nesprávným úředním postupem spočívajícím v porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě je zadostiučinění v penězích ve výši 69.125,- Kč (98.750,- Kč – 30 %), částka tedy nižší, než byla žalobci již plněna žalovaným (88.875,- Kč). Soud tak žalobu o zaplacení náhrady nemajetkové újmy z tohoto titulu ve výši 11.125,- Kč se specifikovaným zákonným úrokem z prodlení jako nedůvodnou zamítl. Třetím uplatněným nárokem žalobce na náhradu nemajetkové újmy byla částka 3.000,- Kč za nezákonné omezení osobní svobody v cele předběžného zadržení ve dnech 9. až 11.5.2005. Soud I. stupně dovodil, že zákon č. 82/1998 Sb. působí zpětně toliko ve vztahu k nemajetkové újmě způsobené nesprávným úředním postupem, který spočívá v nevydání rozhodnutí v zákonem stanovené nebo přiměřené lhůtě.

Nevztahuje se na odpovědnost za nemajetkovou újmu vzniklou z jiného důvodu přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 160/2006 Sb. Protože shora uvedená újma žalobci vznikla před rozhodným obdobím, tedy před účinností zákona č. 160/2006 Sb., tato náhrada mu nenáleží. Soud I. stupně se vyjádřil k judikatuře Ústavního soudu zabývající se původně zákonnou vazbou, která nepředstavuje porušení čl. 5 odst. 1 až 4 Úmluvy, která se stává nezákonnou až v důsledku zproštění obžaloby, čímž je založena odpovědnost státu za újmu obviněnému vykonanou vazbou způsobenou (§ 9 zák. č. 82/1998 Sb.). Pokud dojde ke zproštění obžaloby, pak se vychází z toho, že rozhodnutí o vazbě nemělo být vůbec vydáno. Zprošťující trestní rozsudek, stejně jako usnesení o zastavení trestního stíhání, samy o sobě újmu poškozenému nepůsobí, a nelze je tedy vnímat jako skutečnosti, nárok na náhradu nemajetkové újmy zakládající. Jsou toliko podmínkou pro to, aby mohl být poškozenému nárok na náhradu nemajetkové újmy vzniklé vazbou přiznán. Po právní stránce soud posoudil předmětnou věc dle čl. 5 odst. 5 Úmluvy, když se domáhal po žalovaném zaplacení nemajetkové újmy ve výši 3.000,- Kč za omezení osobní svobody v cele předběžného zadržení ve dnech 9. až 11.5.2005. Soud I. stupně konstatoval, že adekvátním odškodněním je částka v rozmezí 500,- Kč až 1.500,- Kč za jeden den trvání vazby, viz. rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 30Cdo 914/2011. Soud I. stupně přiznal žalobci jako přiměřeným zadostiučinění z tohoto titulu částku 1.500,- Kč za 1 den, celkem tedy 3.000,- Kč. Žalovaný z tohoto titulu plnil částkou 1.000,- Kč, a proto soud zavázal žalovaného k úhradě zbývajících 2.000,- Kč včetně požadovaného úroku z prodlení. Ohledně dalšího nároku žalobce ve výši 340,- Kč podle § 30 zák. č. 82/98 Sb., za dobu od 9.-11.5.2005, kdy byl v cele předběžného zadržení, soud I. stupně poukázal na to, že na tyto dny čerpal žalobce na základě svého svobodného rozhodnutí dovolenou a tedy mu žádná škoda z tohoto titulu nevznikla. Pátým nárokem žalobce byla náhrada škody ve výši 2.901,- Kč spočívající ve výdajích na 3 cesty osobním automobilem žalobce k úkonům souvisejícím s trestním řízením. Soud I. stupně v tomto směru provedl ve věci dokazování a vzal za prokázané z potvrzení Magistrátu města Teplice, že žalobce byl v roce 2005 vlastníkem osobního vozu zn. ŠKODA 135 Forman, reg. zn. xxx, a že prokázal i spotřebu pohonných hmot. Dále bylo prokázáno, že žalobce z cely předběžného zadržení vyzvedl osobním automobilem jeho syn, svědek P. K. Soud I. stupně přiznal žalobci za úkon dne 11.5.2005 náhradu cestovních výdajů ve výši 256,- Kč a v tomto směru zavázal žalovaného k zaplacení této částky s požadovaným zákonným úrokem z prodlení. Ohledně úkonů dne 11.7.2005 a 4.4.2007, kdy byl žalobce předvolán jako svědek, se tento tohoto nároku výslovně vzdal. Podle soudu mohl uplatnit nároky z titulu cestovního v řízení podle trestního řádu, jestliže tak neučinil, nebo se ho dokonce vzdal, pak na jeho náhradu nemá ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. nárok. Dále se soud I. stupně podrobně vyjádřil k uplatněnému nároku ve smyslu výroku III. napadeného rozsudku. Konstatoval, že platí, že rozhodne-li soud o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění v penězích, pak již samostatně ve výrokové části rozsudku porušení práva žalobce nekonstatuje. Odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 30Cdo 2053/2012 a 30Cdo 3850/2014. O náhradě nákladů řízení rozhodl dle § 142 odst. 3, § 146 odst. 2 za použití § 151 odst. 1 o.s.ř..

Proti tomuto rozsudku podal žalobce odvolání, a to do zamítavého výroku II. ohledně částky 531.460,- Kč a výroku IV. o náhradě nákladů řízení, kdy jako důvod odvolání uvedl skutečnost, že nalézací soud provedené důkazy nesprávně hodnotil, došel k nesprávným skutkovým zjištěním. Žalobce uvedl, že sice nebyl mediálně známou osobou, tedy nebylo zase tak důležité, zda si o žalobcově trestním stíhání přečetl někdo z druhého konce republiky, na druhé straně v místě bydliště však byl žalobce známou osobou a ti, kteří si novinové články přečetli, byť v nich nebyl žalobce jmenován, věděli, že se jedná o osobu žalobce, neboť dlouhá léta pracoval na prestižní škole jako školník a novinové články nesly titulky „akce školník“. Policejní zásah byl něčím výjimečným, obzvláště v objektu školy, kam docházejí

stovky dětí s rodiči, i to byl zdroj šíření informací. To, že věc byla známa na lokální úrovni, neznamená automaticky, že by to žalobce nezasáhlo natolik, aby mu zadostiučinění v penězích bylo odepřeno. Dále se vyjádřil k hodnocení soudu I. stupně v oblasti poškození v pracovněprávní oblasti. Žalobcova minulost mu pomohla v setrvání v zaměstnání, což nemůže jít k jeho tíži. Pokud jde o živnostenské oprávnění týkající se dodávky, montáže a údržby žaluzií, zde soud I. stupně získané důkazy nesprávně hodnotil, neboť je nehodnotil v jejich vzájemné souvislosti. Zopakoval své námitky uplatněné v řízení před soudem I. stupně, týkající se charakteru, způsobu jednání a kontaktu s účastníky v souvislosti s jeho podnikatelskou činností. Dále mu bylo zajištěno účetnictví, ztratil přehled nad uhrazenými a neuhrazenými zakázkami, přišel o podklady k vymáhání neuhrazených zakázek. Podle žalobce následky trestního stíhání měly dopad i do osobnostní sféry a nemohl se ztotožnit se závěrem nalézacího soudu, že by se žádné následky v osobnostní sféře žalobce neprojevovaly. Pokud se týče jeho rozvodového řízení, žalobce dovozuje, že jej měl soud I. stupně vyzvat k doplnění dalších důkazů. Žalobce se ztotožnil se závěrem soudu I. stupně ohledně formy zadostiučinění, kdy i on považuje za správný závěr, že mu náleží zadostiučinění v penězích. Poukázal na stanovisko kolegia Nejvyššího soudu Cjpn 206/2010 k výši zadostiučinění. Zdůrazňuje, že výše zadostiučinění je věcí citu, subjektivního náhledu soudce na věc, i proto dochází k rozdílům, kdy například v téže trestní věci jiný soudce dospěl k závěru, že délka 7,5 roku je skutečně nepřiměřená a podmínky pro snížení dány nejsou. Žalobci pak z tohoto titulu nemělo být kráceno odškodnění tohoto nároku způsobem, jak učinil soud I. stupně. Žalobce poukázal na výši trestní sazby, která mu v trestním řízení hrozila a návrh státního zástupce, který mu navrhoval nepodmíněný trest odnětí svobody, a to bez přihlídnutí k jeho dosavadní bezúhonnosti. Po celou dobu řízení žil žalobce v právní nejistotě až do 11.12.2012. Vytkl soudu I. stupně, že pokud přistoupil ke snížení základní částky z důvodu složitosti věci, že měl současně přistoupit ke zvýšení, když žalobce k průtahům ničím nepřispěl, poskytoval veškerou součinnost a význam řízení byl pro žalobce nesmírně podstatný. Soud I. stupně dostatečně nezdůvodnil, proč je částka 1.500,- Kč přiměřeným denním zadostiučiněním, když rozsah uváděný zmiňovanou judikaturou je až 2.000,- Kč za den. Ohledně částky 340,- Kč jako paušální částky odpovídající ušlému výdělku, poukázal na to, že místo, aby žalobce užil dovolenou k rekreaci, strávil ji v cele předběžného zadržení, na výslechu a u hlavního líčení. Ohledně cestovních náhrad žalobce argumentaci soudu I. stupně akceptoval. Žalobce navrhl, aby byl napadený rozsudek změněn tak, že mu bude přiznána i částka 531.460,- Kč se specifikovaným zákonným úrokem z prodlení.

Žalovaný navrhl potvrzení napadeného rozsudku.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo v mezích podaného odvolání dle § 212, § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání důvodné není.

Soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil postačující a správná skutková zjištění, zjištěné skutečnosti zákonem stanoveným způsobem hodnotil a věc správně posoudil i po stránce právní, a to pokud na danou věc aplikoval ustanovení §§ 1, 5, 7, 8, 13, 30 a 31a zák. č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona ČNR č. 358/1992 o notářích a jejich činnosti (notářský řád) – dále „zákon“, článku 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a přílehlavým způsobem aplikoval i judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího soudu vážící se k řešení obdobné problematiky. Zároveň se soud I. stupně odpovídajícím způsobem vypořádal i s argumentací, potažmo námitkami účastníků, takže ani v tomto postupu nelze

ničeho soudu I. stupně vytknout, když odůvodnění napadeného rozsudku splňuje předpoklady dané ustanovením § 157 odst. 2 ve spojení s §§ 132, 120 o.s.ř.

Jak vyplývá z obsahu posuzovaného spisu, žalobce se v řízení domáhal zaplacení zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu měla vzniknout v souvislosti s trestním stíháním vedeným u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec pod sp.zn. 52T 8/2009, zahájeným dne 9.5.2005 pro trestný čin zkrácení daně, poplatků a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1, 2, 3, § 8 odst. 1, § 9 odst. 2 trestního zákona a jež bylo pro žalobce ukončeno rozsudkem Krajského soudu Ústí nad Labem ze dne 26.9.2012, zproštěním obžaloby. V důsledku této skutečnosti, jak správně konstatoval soud I. stupně bylo zrušeno usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání žalobce. Existence nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 zákona, tak v řízení byla prokázána a tudíž i žalobcem požadovaný nárok na odškodnění za nemajetkovou újmu z tohoto titulu, jak správně dovodil soud I. stupně za celé období od počátku trestního stíhání, které správně rozdělil na dobu jednak do účinnosti zákona č. 160/2006 Sb., tak i za dobu od 27.4.2006 do skončení trestního řízení dnem 11.12.2012. Odvolací soud považuje za správný i závěr soudu I. stupně, pokud dovodil důvodnost nároku žalobce na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu vznikla nesprávným úředním postupem, a to porušením povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě (§ 13 odst. 1 zákona), neboť trestní stíhání trvalo 7 let a 7 měsíců. I odvolací soud považuje tuto délku řízení za dobu nepřiměřenou, s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního a Nejvyššího soudu, jak správně konstatoval soud I. stupně v napadeném rozhodnutí. Tyto skutečnosti nebyly mezi účastníky sporné, ani hodnocení soudu I. stupně vztahující se k užití formě odškodnění zadostiučinění tedy, že pouhé konstatování porušení práva (viz výrok III. napadeného rozsudku) je nedostačující a naopak, že je na místě odškodnění v penězích.

Za situace, kdy odvolání žalobce směřovalo toliko do zamítavého výroku II. o věci samé do částky 531.460,- Kč se zákonným úrokem z prodlení, byl odvolací soud vázán při svém přezkumu vázán vyhovujícím výrokem I. a zamítavým výrokem III. napadeného rozsudku, které tak nabyly odděleně právní moci dle § 206 odst. 2 o.s.ř.

Žalobce vytýkal ve svém odvolání soudu I. stupně nesprávné hodnocení provedených důkazů, tedy nesprávná skutková zjištění, a to pokud byla žaloba zamítnuta do částky 531.460,- Kč a nesouhlasil se skutkovými závěry, ze kterých vycházel při stanovení výše odškodnění žalobce. Polemizoval se závěry soudu ve vztahu k zásahům trestního stíhání do jeho osobní integrity, pracovníprávní oblasti a nesouhlasil s užitými kritérii při stanovení výše odškodnění za nemajetkovou újmu a dalších. Odvolací soud tyto námitky žalobce nesdílí, považuje odvolací námitky žalobce za jeho subjektivní názor a subjektivní hodnocení provedených důkazů, které však ve světle dokazování soudem I. stupně provedeným v souladu s ustanovením § 132, § 120 o.s.ř., včetně vyvozených závěrů nemohou obstát. Odvolací námitky žalobce v zásadě korespondují s tím, co žalobce namítal a tvrdil v řízení před soudem I. stupně, který se s nimi v písemném odůvodnění napadeného rozsudku pečlivě, přiléhavým způsobem a bezezbytku vypořádal, odvolací soud proto pro stručnost na odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje a zcela se s ním ztotožňuje.

K odvolací námitce ohledně užití kritérií při hodnocení odškodnění uplatněného nároku žalobce dospěl odvolací soud k závěru, že povaha trestní věci, délka trestního řízení a následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře žalobce byla soudem I. stupně hodnocena správně, včetně 30% snížení základní sazby zadostiučinění stanoveného v penězích z důvodu složitosti věci, v souladu s odpovídající judikaturou řešící obdobné věci,

když odvolací soud neshledal důvod pro odchýlení se od správných závěrů soudu I. stupně. Soud I. stupně nepochybil, pokud žalobu co do částky 531.460,- Kč se specifikovaným zákonným úrokem z prodlení jako nedůvodnou zamítl.

Vzhledem k výše uvedenému odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném zamítavém výroku o věci samé ohledně částky 531.460,- Kč se specifikovaným zákonným úrokem z prodlení a v akcesorickém výroku o nákladech řízení jako správné potvrdil dle § 219 o.s.ř.

Výrok o nákladech odvolacího řízení má oporu v ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., když žalovanému v tomto stádiu řízení žádné náklady nevznikly.

Proti tomuto rozsudku **je** dovolání přípustné do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu, který rozhodoval v I. stupni za podmínek uvedených v ustanovení § 237 o.s.ř.

V Praze dne 19. listopadu 2015

JUDr. Vladimíra **K o s o v c o v á** v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Iveta Tomanová